

Матеус Бер

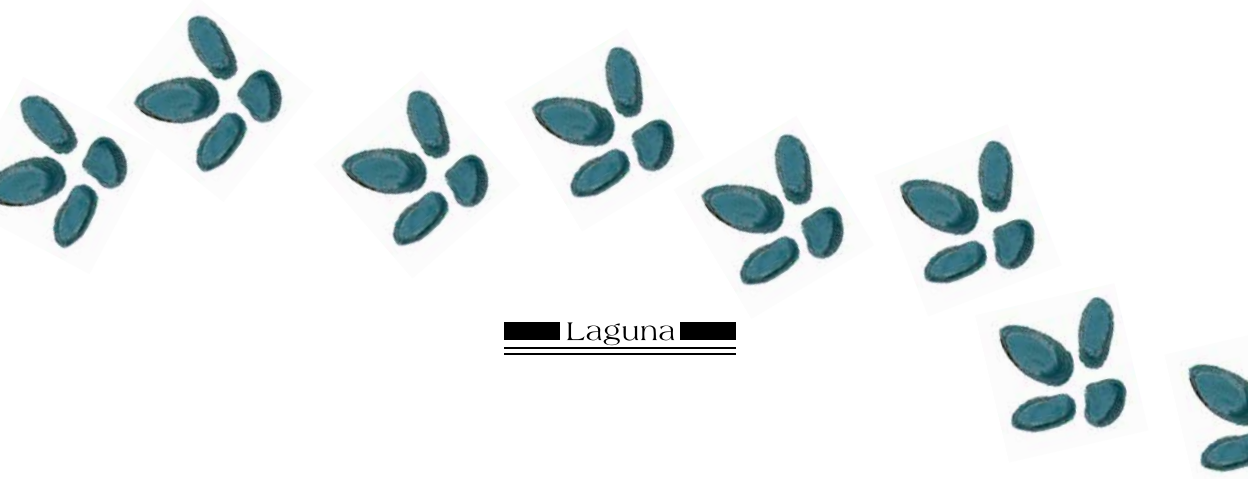
Три капибаре с оне стране ограде

Илустровала

Аника Фогт

Превела с немачког

Мирјана В. Поповић

Laguna

За моје најдраже

Copyright © 2024 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München

Copyright © овог издања 2025, ЛАГУНА

Прво поглавље

Капибаре и Вишесвет

„Ово не може бити све“, уздахну Раул. „Мора постојати нешто више.“

Бесно удари ногом о збијену земљу.

„Лежање у блату, чекање на храну, ждерање, одмарање, купање, прдудцање у бари, спавање, тражење остатака хране, мало ленчарење, па опет ждерање и спавање. Ма немогуће је да је то све што живот пружа!“

Остали водени прасићи збуњено га погледаше.

Еми отплива мали круг и постиђено испусти неколико мехурића у води.

„Сваког дана исто! Чекамо храну, а после спавамо! Зар се никад нисте запитали постоји ли можда нешто више од тога?“, заскича Раул и бућну поред Еме у бару.

„Добро де, понекад мало гњавимо емуре“, тихо рече Тристан, али га Раул уопште није слушао.

Гледао је ка другом крају ограђеног дела, ка мравоједима, огради, људима иза ње и још даље, ка ономе што се иза њих простирало. Понекад се чинило да је Раул у мислима

одлутао ко зна куда. Осталим воденим прасићима већ је било напорно да замишљају шта би могло да се деси после другог obroka или каква ће барска вода бити следећег јутра. Није им било јасно како Раул уопште може да мисли на оно што нико од њих никад није видео ни доживео. Због тога су се дивили Раулу, мада их је помало и плашио.

Водени прасићи не воле да се чуде. Боје се непознатог и изненађења. Не каже се тек тако међу њима: „Сан сва чуда лечи!“ Зато су изашли из воде, збуњено погледали Раула и отишли да се мало одморе испод Великог дрвета.

После прве поподневне дремке, капибаре се размилеше наоколо у потрази за нечим што би могло да се глоцне. Само је Раул стајао по страни и зурио у ограду око њиховог дела врта, кад га неко муну њушком.

„Стварно верујеш да иза има још нечега?“, упита га Еми и гурну ка њему загризену јабуку. Раул је загризе да је све пуцало.

„Наравно! Шта мислиш, одакле долазе? Па не појављују се ниоткуда.“

Еми је пратила Раулов поглед и приметила двоношце иза ограде који су их посматрали и у њих упирали меснатим прстима.

„Никад нисам размишљала о томе.“ Брзо се окрену. Осети нелагоду при помисли на људе и на то шта би могло бити иза ограде.

У бари испред њих нешто заклокота и из мутне воде изрони Тристан. Влат траве му је висила из уста.

„И ти мислиш“, фркну, „да има нешто више иза ограде? А више чега?“

Све троје се опет окренуше ка људима. Пре него што је Раул успео да одговори, угледаше једног руменог двоношца како завлачи руку у велику торбу коју је на два каиша носио на леђима. Извадио је папирни смотуљак. Хартија је, као што су водена прасад већ знала, сјајна ствар. Једном је чувар изгубио цедуљу, којом су се цело послеподне лудо забављали.

Да се у хартији могу сакрити ствари, то им је пак било ново. Човек иза оgrade отвори завежљај и извади поприличну комадину, коју одмах стаде да грицка с очигледним задовољством. Хартију је само згужвао и немарно бацио преко оgrade. Гужва је слетела у бару и правећи кругове на води, запловила ка троје пријатеља, који су све то пажљиво посматрали. Тристан је у два замаха већ стигао до гужве, зграбио је зубима и без много муке изнео плен на обалу.

„Ммм, како мирише!“, рече док је похлепно њушио. „Као бајати хлеб што добијемо у посебним приликама. Само некако узбудљивије. Мислим да ово није само за игру. Изгледа да хартија може и да се једе!“

И Еми је с одушевљењем њушкала. Само што је морала да

разочара Тристана: „То је само корица. Очигледно није за јело. Човек то сигурно не би бацио да јесте. Штета, стварно добро мирише, занимљивије од онога што иначе добијамо.“

Тристан је тужно гледао у згужвану кесу сендвича. Раул му се, међутим, озарено обрати. „Како не схватате?!“, ускликнуо је. „Ова необична кора је доказ. Иза оgrade има разноврсније хране него овде на нашој ливади. А то значи...“, загонетно зашкиљи, „да иза оgrade постоји нешто више – Вишесвет.“

Еми приљуби уши уз главу. „Иза оgrade, тамо где су људи?“

Тристан одушевљено погледа Раула. „Вишесвет? Можда с више... хране?“

„Да, вероватно. А ко зна шта нас тамо чека. Све би то морало да се истражи“, промрмља Раул. Изненада му се лице смрачи. „Само, да бисмо то могли, морамо прво да изађемо из оградаеног простора. А немам појма како.“

Еми зубима чупну белу раду.

„Ни ја, Рауле, нажалост.“

Тристан се значајно накашља и још једном с уживањем омириса папирну лоптицу. „Мислим да можда имам идеју“, рече он. „Дакле, можда.“

После вечере, пред сам залазак сунца, водени прасићи под Великим дрветом потражише удобне плитке јаме за починак, где су се потом збили једни уз друге. Само су три капибаре начуљених ушију стајале на ободу ливаде. Потајно су погледавале ка улазним вратима.

Чувар који им је тог дана донео храну, а сад делио последње шаргарепе и кришке поморанци, спремао се да изађе из ограђеног простора. Чим је прошао крај Раула, Еми и Тристана, они похиташе за њим, тапкајући хитро колико су их кратке ноге носиле. Хтели су да се опрезно и неприметно провуку кроз врата с њим. И на своје изненађење, чинило се да ће у томе успети. Све су се више ближили циљу.

Пред самим вратима, чувар ипак нешто примети, застаде на тренутак и муњевито се окрену. Водени прасићи се такође укопаше у месту, погнуше главе правећи се да пасу траву баш на том месту. Чувар се на трен зачуди тројци која му је стајала тик иза леђа. То му се ипак учини сумњивим. Мотрио их је неко време, а онда слегну раменима и одмаршира ка излазу. Раул, Еми и Тристан одмах кренуше за њим, трудећи се да не заостају. Чувар је стигао до врата и већ положио руку на кваку, кад се још једном окрену. Тројка опет погну главе и поче још ревносније да грицка ретке травке. Сад је чувар постао сумњичав. Не скидајући поглед с водених прасића, отвори врата, прође кроз њих и полако затвори за собом.

Раул схвати како им се сантиметар по сантиметар смањује једина прилика да напусте ограђени део. Чврсто решен да покуша, залете се и потрча ка све ужем отвору врата. Уплашени чувар крикну и појури да их затвори. Раул скочи

и у силовитом скоку полете ка њему. *Трас*. Глава му удари о чврсту препреку. Чувар је био бржи. Врата су била затворена.

„Светих му капибара, упрскали смо.“

Раул се још једном залете и звизну снажно о врата уз гласно *бууум*, али ништа се није догодило. Еми се пружа на траву. Тристан је зуррио у затворена врата.

„То је то“, разочарано рече Раул. „Спавање и клопа. Ту и тамо брчкање у бари. То је све што водени прасићи могу очекивати.“

Крајње утучен крену назад ка Великом дрвету. Еми је погнуте главе каскала за њим. Већ су одмакли мало кад изненада зачуше Тристана иза себе: „Није закључао. Чувар је од силног изненађења заборавио да закључа.“

Њих троје стадоше радознано да се осврћу. Тристан је био таман довољно висок да може да притисне кваку њушком.

Тад се нађоше у малој просторији без прозора. На зидовима је висио свакојаки алат: грабуље, мотике и лопате за ђубре. У углу је било наслагано неколико пари зелених гумених чизама које су чувари увек носили, све истог неодољивог мириса. С леве стране је на високом столу стајало смотано баштенско црево. Наспрам њега, десно од улаза, стајале су огромне каце. А оне су до врха биле пуне шаргарепа, јабука, поморанџи и краставаца.

„Дакле, овде расте наша храна! Лудило!“, Тристан је био потпуно ван себе.

Раул га погледа строго. „Хммм, не верујем да овде ишта расте. Унутра нема ни грумена земље, која је за раст потребна чак и оној безвезној трави на нашој ливади.“

Тристан је пак већ дубоко гурнуо главу у једну кацу и с апетитом навалио на храну, гласно мљацкајући. Еми му се придружи.

„Добро, кад смо већ овде...“, уздахну Раул, па и он загризе један краставац.

Кад су се заситили, Еми одушевљено заскакута између ногу стола. „Ово је тааако узбудљиво, Рауле! Јеси ли свестан да смо ми први водени прасићи који су икад стигли доведе?“

„Сад чак знамо и одакле нам стиже храна“, ускликну Тристан, па грицну мало и гумену чизму да је проба.

„Па јасно да јесам. Овде водено прасе никад није крочило.“ Раул је уздигнута чела надмено шетао тамо-амо по малој просторији. „Нас троје смо први своје врсте који су видели ове зидове. Зар вам нисам рекао да постоји нешто више од нашег ограђеног простора?“ Показа на друга врата у просторији. „А можете ли да замислите шта је иза њих?“

Тристан и Еми га простодушном погледаше. „Не можемо, Рауле“, рече Еми.

Тристан није рекао ништа, пошто су му уста била пуна шаргарепе. Еми осети благу мучнину у стомаку.

„А шта ако иза њих нема ничега? Просто ништа?“, забрину се. „Можда је иза њих дубока црна рупа, па упаднеш у њу и више никад не изађеш?“

Раул дубоко удахну и на трен се учини да је управо мало порастао.

„За нас је то тек мали корак. А колико ће се променити живот других водених прасића кад коначно сазнамо шта све постоји око наше ливаде? Замислите осећај кад знате колико још других светова постоји.“

Раулов мирни глас испуни просторију. Чак и Тристан намах престаде да жваће. Свима је било јасно шта ће следеће урадити.

Уз климаве прасеће лоповске мердевине успели су да отворе и следећа врата. Раул први прекорачи праг и изађе на малу чистину. У мраку су се назирали обриси неколико клупа. Три водена прасета опрезно су тапкајући кренула напред. До ноздрва им допреше чудни мириси. Мирисало је на крупне, опасне животиње и устајалу храну, на огриске јабука, коре од банана и нешто слатко. С друге стране чистине изрони кућица из сенке, очигледно неко људско хранилиште. Из ње се ширио примамљив мирис који Тристана невероватно подсети на упецану гужву у бари.

Раул смело закорачи напред. Еми и Тристан су га пратили у стопу, стиснути једно уз друго. Облаци се размакоше и блистава, светла месечина потисну таму ка ободу мале чистине. Раул стаде на сред дела обасјаног месечином и диже њушку

ка ноћном небу, храбро и пун самопоуздања.
Еми и Тристан задржаше дах.

У том тренутку чинило се да не постоји ништа
друго осим Раула и месечине. Сад су биле забо-
рављене све опасности и неизвесности
које су вребале тамо негде.

Раул се полако окрену и врати
до Еме и Тристана. „Рауле, то је
било... то је било тако... неверо-
ватно лепо“, прошапта Еми.

„Суперкул“, потврди и Тристан. Раул климну главом и затвори очи.

Стајали су још неко време на чистини, упијајући необичне мирисе. Нису могли тачно да објасне зашто, али знали су да се нешто променило. Сутра ће бити другачије, осећали су то у својим брчићима.

Бацише последњи поглед на чистину и све незнane могућности које су се пред њима отварале. А онда се уморним и лаганим коракoм одвукоше у свој oгpaђени простор. Остали водени прасићи већ су дубоко и чврсто спавали под Великим дрветом. Раул, Еми и Тристан задовољно се привише уз стабло. И док су тонули у сан, замишљали су шта би све могли да доживе – већ сутра. Тамо напољу, у великом, бескрајно широком Вишесвету.

